DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 25 kwietnia 1958 **Nr 7** Poz. 13

T R E Ś Ć:

13

OKÓLNIK Nr PO 4/58
z dnia 24 lutego 1958 r.
w sprawie stosowania przepisów dekretu o podatkach i opłatach terenowych.

Celem jednolitego stosowania przepisów dekretu z dnia 20 maja 1955 r. o podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. Nr 21, poz. 136) na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 1, dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 25) wyjaśnia się, co następuje:

Objaśnienia wstępne:

Powołane w niniejszym okólniku artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dnia 20 maja 1955 r. o podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. Nr 21, poz. 136).

W okólniku używane są następujące skróty:

dpt. — dekret z dnia 20 maja 1955 r. o podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. Nr 21, poz. 136),

naj. lok. — dekret z dnia 28 lipca 1948 r. o najmie lokali (Dz. U. z 1953 r. Nr 35, poz. 152),

r. w. do naj. lok. — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1957 r. w sprawie czynszów za lokale użytkowe i wpłat na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej (Dz. U. Nr 48, poz. 229).

PODATEK OD NIERUCHOMOŚCI

Do art. 4 ust. 1.

1. Jeżeli nieruchomość stanowi współwłasność dwu lub więcej osób, dokonuje się jednego wymiaru podatku dla całej nieruchomości, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w art. 7 ust. 2. W nakazie płatniczym obejmującym wymiar dla całej nieruchomości należy uczynić wzmiankę, jaka kwota, z ogólnej kwoty wymierzonego podatku dla całej nieruchomości. przypada dla każdego ze współwłaścicieli w stosunku do posiadanej przez każdego z nich części nieruchomości. Tak sporządzony nakaz płatniczy w tylu egzemplarzach, ilu jest współwłaścicieli, należy doręczyć każdemu ze współwłaścicieli. Zaznacza się, iż w tym przypadku każdy ze współwłaścicieli odpowiada tylko w stosunku do części podatku na niego przypadającej całym swoim osobistym majątkiem, nie wyłączając części ułamkowej nieruchomości należącej do niego. W związku z powyższym przypisu podatku należy dokonać dla każdego współwłaściciela na odrębnej karcie kontowej w wysokości podatku przypadającego na każdego współwłaściciela. W przypadku gdy na części nieruchomości zostało ustanowione prawo użytkowania, obowiązek podatkowy ciąży na właścicielu nieruchomości i na użytkowniku w stosunku do użytkowanej przez każdego z nich części budynku. Przy wymiarze podaktu należy postąpić analogicznie jak przy dokonywaniu wymiaru dla współwłaścicieli nieruchomości.

Do art. 5 pkt. 1).

2. Za gospodarstwo rolne uważa się gospodarstwo rolne w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym.
3. Za budynki związane z gospodarstwem rolnym uważa się:
   1) budynki gospodarcze, przeznaczone dla celów gospodarstwa rolnego, jeżeli wykonywane w tych budynkach świadczenia nie podlegają podatkowi obrotowemu. Budynki zajęte na gorzelnie rolnicze i młyny podlegają podatkowi od nieruchomości, gdyż wykonywane w tych budynkach świadczenia podlegają opodatkowaniu podatkiem obrotowym,
   2) budynki mieszkalne, stanowiące własność lub będące w użytkowaniu właścicieli, posiadaczy, użytkowników gospodarstw rolnych, a zajęte przez właścicieli, posiadaczy i użytkowników gospodarstw rolnych, członków ich najbliższej rodziny i innych domowników oraz przez osoby, zatrudnione w tych gospodarstwach na podstawie umowy o pracę, jak również przez członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych (zrzeszeń uprawy ziemi, rolniczych spółdzielni wytwórczych, rolniczych zespołów spółdzielczych i rolniczych zrzeszeń spółdzielczych).

   Za budynki mieszkalne związane z gospodarstwem rolnym, uważa się również budynki zajmowane przez dzierżawców gospodarstw rolnych, jeżeli przedmiotem dzierżawy jest gospodarstwo rolne łącznie z budynkiem mieszkalnym. Jeżeli właściciel budynku nie związanego z gospodarstwem rolnym jest równocześnie dzierżawcą gruntu i prowadzi na nim gospodarstwo rolne, to okoliczność ta sama przez się nie zmienia charakteru budynku, wobec czego co do tego budynku istnieje nadal obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości.
4. Za członków najbliższej rodziny uważa się osoby wymienione w przepisach o podatku gruntowym, a mianowicie: krewnych wstępnych i zstępnych, ich małżonków, rodzeństwo i ich małżonków — małżonka oraz rodzców rodzeństwo i dzieci małżonka. Za innego domownika uważa się osobę pozostającą we wspólnym gospodarstwie domowym, a nie będącą członkiem najbliższej rodziny.
5. Za budynek mieszkalny uważa się budynek, który przynajmniej w połowie jest z przeznaczenia mieszkalny.
6. Za związane z gospodarstwem rolnym należy uważać również części budynków mieszkalnych rolników zajęte przez nich na cele wykonywania przemysłu ludowego, domowego, chałupniczego albo rzemeślniczego, jeżeli przychody ich wolne są od podatku obrotowego na zasadzie § 16 ust. 1 pkt 7) rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r. (Dz. U. Nr 35, poz. 273) — Budynki jednak w całości zajęte na cele użytkowe w warunkach powołanego § 16 rozp. Min. Fin. z dnia 6 czerwca 1951 r. — podlegają podatkowi od nieruchomości, jako nie związane z gospodarstwem rolnym.
7. Budynki zajęte na wiatraki, jako nie przeznaczone dla celów gospodarstwa rolnego podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.
8. Przepisy nie normują, czy dla uznania budynków za związane z gospodarstwem rolnym konieczne jest, aby budynki te były położone bezpośrednio na gruncie gospodarstwa rolnego. Z reguły budynki związane z gospodarstwem rolnym położone są w obrębie gospodarstwa rolnego. Mogą jednak zachodzić przypadki, że wspomniane budynki położone są poza gospodarstwem rolnym (np. w mieście lub w innej gromadzie). Wyjaśnia się, że powyższa okoliczność nie stoi na przeszkodzie do uznania budynków za związane z gospodarstwem rolnym i są one wolne od podatku od nieruchomości. Wyjaśnienie to odnosi się w szczególności do budynków pozostających we władaniu państwowych gospodarstw rolnych (jedno i wielozakładowych), państwowych gospodarstw hodowli roślin oraz rejonów lasów państwowych, które zajęte są na biura (administrację) tych gospodartsw oraz na mieszkania pracowników zatrudnionych w tych gospodarstwach na podstawie umowy o pracę. W tych przypadkach wspomniane budynki należy traktować za związane z gospodarstwem rolnym i wolne od podatku ,od nieruchomości. Podlegają natomiast opodatkowaniu budynki, będące we władaniu wspmnianych jednostek, w których wykonywane są świadczenia podlegające podatkowi obrotowemu oraz budynki wynajęte lub wydzierżawione dla celów nierolniczych. Budynki będące we władaniu rejonowych zarządów hodowli roślin oraz zarządów lasów państwowych, jako służące celom administracyjnym przedsiębiorstwa, podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.
9. Za grunty należące do budynków mieszkalnych i użytkowych nie związanych z gospodarstwem rolnym, uważa się grunty położone przy budynkach mieszkalnych i użytkowych, jeżeli grunty te nie są zorganizowane jako gospodarstwo rolne.

   Wyjaśnienia co do gruntów zorganizowanych jako gospodarstwo rolne zostały zamieszczone w uwadze 13.

10. Do gruntów należących do budynków mieszkalnych i użytkowych, nie związanych z gospodarstwem rolnym, nie zalicza się obszarów, służących niezbędnym potrzebom osób zamieszkałych w tych budynkach lub znajdujących się w nich przedsiębiorstw, jak grunty pod budynkami, pod zabudowaniami ubocznymi, podwórza, przejazdy, dojazdy, kwietniki, zieleńce oraz obszarów położonych przy budynkach mieszkalnych uznanych za nieużytki.

11. Przy określaniu gruntów jako nieużytki należy kierować się przepisami o podatku gruntowym, według których nieużytkami są lotne piaski, bagna, mokradła, strome stoki, parowy, skały, szutrowiska, doły po żwirze, glinie, torfie, piasku itp., uznane w wyniku klasyfikacji gruntów za nieużytki. Dla określenia gruntów za nieużytki, miarodajne są dane objęte ewidencją gruntów i budynków, założoną na podstawie przepisów dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. Nr 6, poz. 32), a w braku tej ewidencji — wyniki szacunkowej klasyfikacji gruntów, ustalone przez właściwe organy administracji rolnej.

Do art. 5 pkt 3).

12. Za grunty niezabudowane, nie wchodzące w skład gospodarstwa rolnego, bez względu na miejsce położenia i sposób użytkowania, uważa się grunty, na których nie znajdują się budynki i które nie są zorganizowane jako gospodarstwo rolne
Częściowe zabudowanie gruntu nie stanowi przeszkody do uznania go za niezabudowany, jeżeli zabudowania te nie wyczerpują w całości przeznaczenia gruntu (np. kantor przy składzie węgla).
Do gruntów nie zabudowanych, nie wchodzących w skład gospodarstwa rolnego należy w szczególności zaliczyć place niezabudowane, które według miejscowych prawomocnych planów zagospodarowania przestrzennego, a w miejscowościach nie posiadających tych planów, według wytycznych właściwych organów planowania — przeznaczone zostały na zabudowę, która może być podjęta już w roku podatkowym, place składowe i przemysłowe oraz grunty nie zabudowane, użytkowane wprawdzie w sposób rolniczy lecz nie zorganizowane jako gospodarstwo rolne.
Należy zwrócić uwagę, iż grunty nie zabudowane wyłączone od zabudowy z mocy przepisów prawnych np. grunty przeznaczone przez właściwe organy planowania na parki, skwery, obszary zalesione lub podlegające zalesieniu, nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, ponieważ korzystają ze zwolnienia od podatku z mocy art. 6, ust. 1 pkt 14).

13. O uznaniu gruntów za niezorganizowane jako gospodarstwo rolne decyduje organ finansowy po zasięgnięciu w wątpliwych przypadkach opinii właściwego Zarządu Koła Rolniczego „Samopomoc Chłopska", a w przypadku gdy na danym terenie takie koło nie istnieje, po zasięgnięciu opinii terenowego Zarządu Związku Samopomocy Chłopskiej. Okoliczność czy dany grunt nie jest zorganizowany jako gospodarstwo rolne powinna być w każdym poszczególnym przypadku ustalona indywidualnie. Uznanie, że posiadacz gruntu prowadzi gospodarstwo rolne, zależy w każdym przypadku od warunków prowadzenia gospodarstwa, tj. od rodzaju gospodarki, sposobu eksploatacji, posiadania inwentarza żywego i martwego, przy czym istotne znaczenie ma również i ta okoliczność, czy grunt traktowany jako teren uprawny względnie jako teren hodowli stanowi stały warsztat pracy i istotną (chociażby nie wyłączną i główną) podstawę egzystencji osoby prowadzącej gospodarstwo.
Porównanie w tym celu rzeczywistych przychodów podatnika z gruntów z przychodami osiąganymi przez niego z innych źródeł nie może ograniczyć się tylko do porównania cyfrowego tych przychodów, ale dla oceny, co stanowi istotną podstawę utrzymania podatnika, należy brać pod uwagę i inne okoliczności jak np. rodzaj i charakter tych innych przychodów. Okoliczność osiągania przez rolnika przychodów z innych poza gospodarstwem rolnym, źródeł (np. z furmaństwa, rzemiosła, z pracy zarobkowej, na budowach itp.) nie uzasadnia pociągnięcia do opodatkowania podatkiem od nieruchomości gruntów przez rolnika uprawianych i zorganizowanych jako gospodarstwo rolne.

Przykłady:

a) Pracownik posiada 0,25 ha gruntu przy budynku mieszkalnym i pobiera wynagrodzenie w kwocie zł 1.200 mies. podlegające przepisom o podatku od wynagrodzeń.
Faktyczna przychodowość z 0,25 ha gruntu wynosi np. 2.000 zł rocznie, a więc jest znacznie niższa od przychodu z pobieranego przez pracownika wynagrodzenia. Należy uznać pobierane wynagrodzenie za istotną podstawę utrzymania. Grunt należący w konkretnym przypadku do budynku nie związanego z gospodarstwem rolnym podlega opodatkowaniu łącznie z budynkiem podatkiem od nieruchomości, a nie podatkiem gruntowym.

b) Właściciel 0,25 ha gruntu przy budynku mieszkalnym dzierżawi ponadto 1,25 ha gruntu i utrzymuje konia dla uprawy roli, a nadto w innych celach zarobkowych. Przychód z własnego gruntu i przychód z gruntu dzierżawionego oraz przychód z zarobkowania koniem stanowi istotną podstawę utrzymania podatnika. Cała działalność podatnika sprowadza się w tym przypadku do prowadzenia rolnictwa. W danym przypadku ciąży obowiązek w zakresie podatku gruntowego zarówno na właścicielu 0,25 ha gruntu jak i na właścicielu 1,25 ha gruntu.

c) Właściciel 0,5 ha gruntu przy budynku mieszkalnym pracuje w danym roku przy budowlach. Zarobek jego jest niewspółmiernie wyższy od przychodów z gruntu. Jednak ze względu na to, że zarobkowanie podatnika jest dorywcze, a mianowicie uzależnione jest od dokonywania w danym okresie robót budowlanych — należy uznać za istotną podstawę utrzymania podatnika przychody z gruntu, jako stanowiące stałe źródło przychodów podatnika. Podatnik opłaca podatek gruntowy.

d) Emeryt posiada 0,20 ha gruntu przy budynku mieszkalnym i pobiera rentę w kwocie 600 zł miesięcznie. Faktyczna przychodowość z 0,20 ha gruntu wynosi np. 1.800 zł rocznie. Ponieważ w danym przykładzie dochód roczny z gruntu jest niższy od pobieranej renty, — podatnik opłaca podatek od nieruchomości.
W przypadku jednak, gdy realny przychód z 0,20 ha gruntu w większym stopniu zapewnia podatnikowi utrzymanie niż pobierana renta np. w przypadku prowadzenia przez emeryta na tym gruncie specjalnych działów gospodarki rolnej, jak sadownictwo, warzywnictwo itp. i w związku z tym sprzedaży produktów osiągniętych z tego gospodarstwa, należy przyjąć, że przychód z gruntu stanowi istotną podstawę utrzymania podatnika. W tym przypadku podatnik od posiadanego gruntu opłaca podatek gruntowy a nie podatek od nieruchomości.

Do art. 6 ust. 1 pkt 1)

14. Placówki socjalne, jak np. żłobki, przedszkola, świetlice oraz wszelkie inne urządzenia socjalne finansowane z budżetu, w których dysponentem kredytów drugiego lub trzeciego stopnia jest przedsiębiorstwo państwowe działające według zasad rozrachunku gospodarczego, są jednostkami budżetowymi w rozumieniu przepisów dpt. Mimo więc, iż budynki zajmowane przez te placówki — stosownie do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 4 stycznia 1955 r. w sprawie księgowego ujęcia budynków i budowli użytkowanych dla celów socjalnych przez placówki socjalne, prowadzone przez przedsiębiorstwa działające na zasadach rozrachunku gospodarczego (Mon. Polski Nr A-7, poz. 76) — podlegały wyłączeniu z księgowości budżetowej i włączeniu do księgowości przedsiębiorstw jako obiekty majątku trwałego przedsiębiorstw, nie podlegają one opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, gdyż jako stanowiące własność Państwa i pozostające we władaniu jednostek budżetowych wolne są od podatku na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1).

Do art. 6 ust. 1 pkt 14).

15. Przeprowadzenie dowodu, że grunty korzystają ze zwolnienia od podatku (są wyłączone od zabudowy z mocy przepisów prawnych) ciąży z mocy ogólnych zasad postępowania podatkowego na podatniku. Z reguły dowodami takimi będą zaświadczenia właściwych władz budowlanych.

Do art. 8 ust. 1 pkt 1).

16. Składową część czynszu stanowią również przewidziane w umowie jednorazowe lub powtarzające się świadczenia najemcy lub dzierżawcy na rzecz wynajmującego lub wydzierżawiającego w gotówce i w naturze, w pracy lub w innej formie i z tego względu wartość tych świadczeń wykonywana w ciągu roku jako czynsz powinna być wliczona do podstawy opodatkowania.
Najemca, który przy wynajmie własnym kosztem odbudował lub wyremontował używany przezeń lokal obowiązany jest do świadczenia na rzecz wynajmującego czynszu, na który z reguły składać się będzie zarówno świadczenie w gotówce, jak i równowartość kosztów odbudo-

wy lub dokonanego remontu, jaka przypada stosunkowo za każdy rok tego okresu, w którym najemca w zamian za wykonaną odbudowę lub remont zwolniony jest od opłacania w części lub w całości bieżącego czynszu. W takich przypadkach zgodnie z podstawową zasadą, że podstawę opodatkowania stanowi pełny czynsz, do podstawy opodatkowania w podatku od nieruchomości należy wliczać również część czynszu, uiszczonego równowartością dokonanej odbudowy lub remontu.

17. Wyjaśnienia zawarte w uwadze 16 stosuje się odpowiednio do przypadku, gdy stosownie do przepisów § 13 r. w. do naj. lok. najemca będący jednostką uspołecznioną zobowiąże się w drodze umowy do wykonywania kapitalnych remontów budynku wynajętego w całości na cele użytkowe.
Wyjaśnienie to należy stosować tylko w odniesieniu do wymiarów jeszcze niedokonanych oraz co do których nie zapadła jeszcze decyzja władzy II-ej instancji.

Do art. 8 ust. 1 pkt 2)

18. Zgodnie z § 7 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1953 r. w sprawie inwentaryzacji oraz sporządzania i zatwierdzania sprawozdań finansowych (Mon. Polski Nr A-29, poz. 359, z 1956 r. Nr 38, poz. 448 i z 1957 r. Nr 6, poz. 41) spisem z natury winna być objęta wartość środków trwałych działających według zasad rozrachunku gospodarczego przedsiębiorstw państwowych, jednostek organizacyjnych spółdzielczości bez względu na to, czy środki te stanowią ich własność.
Jeżeli wyjątkowo zdarzyć by się mogło, że w bilansie nie jest wykazana wartość budynku (lub jego części), wówczas organ finansowy powinien zwrócić się do jednostki sprawującej nadzór nad podmiotem gospodarki uspołecznionej, którego wymiar podatku dotyczy, o podanie wartości budynku.

19. W przypadkach ustalenia podstawy opodatkowania w trybie art. 8 ust. 1 pkt 2) nie należy kwestionować wykazanej w bilansie wartości inwentarzowej. Zastrzeżenia co do wykazanej wysokości wartości inwentarzowej organ finansowy przekazuje jednostce sprawującej nadzór finansowy nad podmiotem gospodarki uspołecznionej, którego dotyczy wymiar podatku.

Do art. 8 ust. 2

20. Zabudowania uboczne jak np. wszelkiego rodzaju prowizoryczne szopy, chlewiki, komórki, gołębniki itp. nie związane w sposób trwały z gruntem i nie stanowiące nieruchomości w rozumieniu przepisów prawa rzeczowego na podstawie art. 5 pkt 1) nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.
Od pomieszczeń ubocznych trwale związanych z gruntem zajętych na piwnice, śpiżarnie, komórki przeznaczone na przechowywanie opału, jako pomieszczeń należących do lokalu nie ustala się odrębnie czynszu (wartości czynszowej) i nie opodatkowuje się ich odrębnie lecz łącznie z lokalami od czynszu za najem powierzchni tych lokali.
Natomiast odrębnemu opodatkowaniu podlegają zabudowania zajęte na cele użytkowe, jak np. piwnice zajęte na cele składowe, pomieszczenia zajmowane na stajnie, garaże lub pomieszczenia dla zwierząt hodowanych dla celów zarobkowych.
Z uwagi na to, iż r. w. do naj. lok. nie przewiduje w specjalnej tabeli czynszu za lokale tego typu, z wyjątkiem lokali (pomieszczeń) użytkowanych jako pomieszczenia składowe i jako garaże — przeto w tych przypadkach ma zastosowanie § 3 tego rozporządzenia. nakazującego zaliczenie lokalu do tej kategorii, do której ze względu na sposób jego użytkowania jest najbardziej zbliżony.
W oparciu o powyższy przepis — czynsz (wartość czynszowa) za stajnie, stodoły itp. pomieszczenia należy ustalać na podstawie tabeli Nr 11 stanowiącej załącznik do r. w. do naj. lok.

Do art. 8 ust. 4.

21. W odniesieniu do budynków będących we władaniu podmiotów gospodarki uspołecznionej, zajętych na hotele, pensjonaty itp. należy przyjmować za podstawę opodatkowania pełną wartość będącą podstawą amortyzacji tych budynków, jako dla budynków użytkowych. W miejscowościach uzdrowiskowych i letniskowych wartość tę należy zmniejszyć o współczynnik sezonowości będący stosunkiem ilości miesięcy niesezonowych do 12 miesięcy.

22. W odniesieniu do podmiotów gospodarki nieuspołecznionej, jeżeli hotele, pensjonaty, pokoje umeblowane itp. położone są w miejscowościach uzdrowiskowych i letniskowych, w których sezon trwa mniej niż 12 miesięcy, wartość czynszową należy ustalać jedynie na okres sezonu. Wprawdzie przepis art. 1 ust. 2 lit. c) naj. lok. wyłącza spod przepisów tego dekretu lokale dziennie wynajmowane w hotelach, gospodach i pensjonatach, to jednak dla celów podatkowych czynsz za tego rodzaju lokale, będące we władaniu jednostek gospodarki nieuspołecznionej, należy ustalać w wysokości czynszu wynikającego z przepisów naj. lok. Czynsz w tym przypadku należy ustalać stosownie do § 3 r. w. do naj. lok. wg stawek za lokale użytkowe wynikających z tabeli Nr 9 (lokale handlowe).

Do art. 8 ust .6.

23. Za urządzenia techniczne uważa się między innymi piece Mendheima i Hoffmana, szyby, szybiki, sztolnie, chodniki i inne urządzenia kopalniane pod ziemią, piece cegielniane, urządzenia dystrybucyjne stacji benzynowych, gazogeneratory, rurociągi, wentylatory. suwnice, wagi, studnie, urządzenia do wprowadzania wody, pary, gazu, prądu elektrycznego

Do art. 10 ust. 1.

24. Ulga wymieniona w art. 10 ust. 1 pkt 2) nie ma zastosowania w przypadku, gdy podatnicy pobierają renty z funduszów państwowych i jednocześnie sami pobierają lub są małżonkami osób pobierających wynagrodzenia podlegające przepisom o podatku od wynagrodzeń. W takich przypadkach stosownie do art. 10 ust. 1 pkt 1) należy stosować ulgę do wysokości 2/3 stawki podatkowej.

PODATEK OD LOKALI.

Do art. 15 pkt 6).

25. Lokale wynajęte, lokale oddane do bezpłatnego używania osobom trzecim lub pozostawione przez właściciela do własnego użytku na jakiekolwiek cele, chociażby lokale te faktycznie nie były jeszcze używane, uważa się za lokale zajęte.

Do art. 19 pkt 2).

26. Lokale zajęte na hotele i pensjonaty uważa się za lokale użytkowe.

Do art. 20 ust. 1.

27. Zajęcie lokalu następuje w dniu:
1) wynajęcia lokalu, oznaczonym w umowie najmu,
2) otrzymania lokalu do bezpłatnego używania, oznaczonym w umowie użyczenia,
3) w którym właściciel pozostawił lokal dotychczas nie zajęty względnie opróżniony do własnego użytku,
4) objęcia lokalu na podstawie udzielonego przydziału wydanego przez organ kwaterunkowy lub przez zakład pracy.

Do art. 20 ust. 2.

28. Opróżnienie lokalu następuje w dniu zakończenia najmu lub używania, o ile równocześnie albo przed ich zakończeniem miało miejsce faktyczne opróżnienie lokalu przez najemcę.

OPŁATA OD ŚRODKÓW TRANSPORTOWYCH.

Do art. 21 i art. 24.

29. Do powstania obowiązku w opłacie od środków transportowych niezbędne są dwa warunki: posiadanie i możność eksploatacji środka transportowego. W związku z tym każdy posiadacz środka transportowego wymienionego w dekrecie, który równocześnie ma prawo eksploatowania tego środka obowiązany jest do uiszczenia opłaty.
W tych przypadkach, w których istnieje obowiązek rejestracji, prawo eksploatowania środka transportowego nabywa posiadacz z chwilą zarejestrowania go.
W odniesieniu do pojazdów mechanicznych określonych w art. 23 ust. 1 pkt 1) — 6) za rejestrację uważa się rejestrację w rozumieniu przepisów rozporządzenia o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych z dnia 27 października 1937 r. (Dz. U. Nr 35, poz. 616 z późniejszymi zmianami), w wyniku której pojazd mechaniczny został dopuszczony do ruchu na drogach publicznych i przedłużenie rejestracji polegające tak jak i rejestracja przede wszystkim na badaniu technicznym pojazdu, mającym na celu sprawdzenie, czy pojazd odpowiada ogólnym warunkom technicznym i wymogom bezpieczeństwa ruchu na drogach publicznych.
Ponieważ opłatę. z wyjątkiem przypadku określonego w art. 23 ust. 1 pkt 6), pobiera się za okres jednego roku kalendarzowego, zaś terminy rejestracji pojazdów dostosowane są do tego okresu, gdyż w zasadzie rejestracji dokonuje się tylko raz na rok po upływie 12 miesięcy od pierwszej lub ostatniej rejestracji, należy przyjąć zasadę, że od każdego pojazdu opłatę pobiera się tylko raz na rok przy rejestracji. W przypadku zmiany w ciągu roku w osobie posiadacza pojazdu opłaty nie pobiera się,

jeżeli została ona już uiszczona za dany rok kalendarzowy przez poprzedniego właściciela pojazdu. Zdarzają się jednak przypadki, że dla niektórych pojazdów ze względu na ich stan techniczny rejestrację wyznacza się częściej niż raz w roku. W tych przypadkach poboru opłaty należy dokonywać przy pierwszej w danym roku rejestracji. Od pojazdów mechanicznych wycofanych z ruchu zarządzeniem odnośnych organów opłaty nie pobiera się za ten rok, w którym posiadacz pojazdu nie ma prawa eksploatowania go. Jeżeli pojazd został ponownie dopuszczony do ruchu na drogach publicznych w drugiej połowie roku, opłatę za ten rok pobiera się w połowie wysokości (art. 23 ust. 2).
Od pojazdów określonych w art. 23 ust. 1 pkt 6) pobór opłaty dostosowany jest do terminów rejesracji, które wyznaczane są raz na trzy lata.

Do art. 23 ust. 1 pkt 3).

30. Za ciągniki w rozumieniu przepisów art. 21 i art. 23 ust. 1 pkt 3) należy uważać te ciągniki, które eksploatowane są na drogach publicznych. Ciągniki natomiast typu rolniczego, jeżeli używane są wyłącznie dla celów gospodarstwa rolnego nie podlegają opłacie na podstawie przepisów dpt.

Do art. 23 ust. 1 pkt 7) i pkt 8).

31.) Przez łodzie motorowe należy uważać łodzie z wmontowanymi na stałe silnikami. Łodzie z motorkami przyczepnymi nie odpowiadają pojęciu łodzi motorowych i podlegają opłacie z pkt. 9) lub z pkt 10), w zależności od rodzaju łodzi.

Do art. 23 ust. 1 pkt. 10).

32. Za łodzie do przewozu towarów uważa się wyłącznie łodzie będące w posiadaniu osób korzystających z nich dla celów zarobkowych. Nie podlegają opłacie łodzie wykorzystywane dla własnych potrzeb gospodarczych, jak np. dla przewożenia plonów z pola.
33. Jachty płaskodenne nie są jachtami kilowymi. Należy traktować je w zależności od rodzaju łodzi jako łodzie motorowe lub wiosłowe bądź żaglowe.

OPŁATA TARGOWA.

Do art. 25 ust. 1 i art. 28 ust. 4.

34. Z zestawienia przepisów art. 25 ust. 1 i art. 26 wynika, że obowiązkowi uiszczenia opłaty targowej podlegają osoby, kóre wykonują czynności określone w art. 28 ust. 1 i nie zawarły z jednostką prowadzącą targowisko umowy o dzierżawę (najem) pomieszczeń handlowych ani umowy o stałą dostawę artykułów dopuszczonych do obrotu na targowiskach. Jeżeli osoby te ponadto nie posiadają źródeł przychodów, podlegających podatkowi obrotowemu, wówczas są zwolnione od opłacania podatku obrotowego i dochodowego zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 30 maja 1955 r. w sprawie zwolnienia od podatku obrotowego i dochodowego świadczeń (przychodów) podlegających opłacie targowej (Dz. U. Nr 21, poz. 137) i opłacają tylko opłatę targową.
Natomiast, jeżeli osoby wykonujące świadczenia podlegające opłacie targowej posiadają również źródła przychodów podlegające podatkowi obrotowemu, wówczas obowiązane są do uiszczenia opłaty targowej od czynności handlowych lub usługowych wykonywanych na targowisku, a ponadto do opłacania podatku obrotowego i dochodowego od pełnych przychodów (obrotów) osiąganych ze świadczeń podlegających podatkowi obrotowemu. nie wyłączając obrotu ze sprzedaży (z usług) na targowisku. Osoby, które wykonują świadczenia podlegające w zasadzie opłacie targowej, powinny być jednak ze względu na rozmiar (dużą częstotliwość wykonywanych czynności) świadczeń wykonywanych na targowisku — pociągnięte do opłacania podatku obrotowego i dochodowego zamiast opłaty targowej na podstawie decyzji właściwego organu finansowego. Organ finansowy podejmuje taką decyzję w tych wszystkich przypadkach, gdy opłata targowa jest niewspółmiernie niska w stosunku do osiąganych przez daną osobę obrotów i dochodów.

OPŁATA UZDROWISKOWA.

Do art. 35 ust. 1 pkt 2) lit. a) i b) i ust. 2.

35. Opłatę uzdrowiskową z art. 34 pkt 2) ustala się jednocześnie z podatkiem obrotowym na zasadach obowiązujących przy wymiarze i poborze podatku obrotowego. Opłatę od osób wymienionych w art. 34 pkt 2), opłacających podatek na zasadach określonych w art. 35 ust. 1 pkt 2) lit. b), pobiera się zaliczkowo, równocześnie z zaliczkami na podatek obrotowy. Wysokość opłaty ustala się po upływie roku podatkowego, równocześnie z wymiarem podatku obrotowego. Do podstawy wymiaru opłaty uzdrowiskowej pobieranej od tych osób nie wlicza się podwyżki z art. 5 ust. 4 pod. obrot. (Dz. U. z 1950 r., Nr 49, poz. 449 i z 1955 r. Nr 22, poz. 139).
Od osób, dla których podatek obrotowy i dochodowy ustala się w formie ryczałtu, opłatę należy ustalać jednocześnie z wymiarem ryczałtu.

PODATEK MIEJSKI.

Do art. 37 ust. 2.

36. Z uwagi na to, że podatek miejski pobiera się w zasadzie w formie dodatku do podatku od lokali, a od zaległości w podatku od lokali nie pobiera się ani odsetek ani dodatku za zwłokę, również nie należy ich pobierać od zaległości w podatku miejskim.
Wyjaśnienie to ma zastosowanie również do podatku miejskiego, pobieranego od lokali mieszkalnych w budynkach związanych z gospodarstwem rolnym na terenie miast i osiedli, nie podlegających podatkowi od lokali.

Do art. 37 ust. 3.

37. Podatek miejski od lokali mieszkalnych rolników należy ustalać od podstawy opodatkowania w wysokości czynszu, jaki płaciliby jako najemcy na podstawie przepisów naj. lok., a więc w zasadzie z art. 2 naj. lok.

PODATEK OD POSIADANIA PSÓW.

Do art. 40 pkt 6).

38. W przypadku, wymienionym w tym przepisie, zwalniającym od podatku posiadanie jednego psa, przy opodatkowaniu posiadania następnych psów, należy stosować stawki przewidziane dla drugiego i każdego dalszego psa.

OPŁATA OD ROWERÓW.

Do art. 43 pkt 1).

39. Za rowery wolne z mocy tego przepisu od opłaty uważa się rowery używane przez ich posiadaczy w czasie pracy do wykonywania czynności służbowych np. rowery wiejskich listonoszów, poborców, gońców.
Dla udowodnienia, iż posiadacz roweru istotnie używa swego roweru w czasie pracy do wykonywania czynności służbowych niezbędne jest stwierdzenie tej okoliczności przez zakład pracy, będący jednostką budżetową lub innym podmiotem gospodarki uspołecznionej, w którym zatrudniony jest ubiegający się o zwolnienie od opłaty.

Dyrektor Departamentu J. Gabjan

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 10-12

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22; kwartalnie — zł 12.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 1529-91/1-650, cz. 9/1, dz. 5, rozdz. 19 w V-tym Oddziale Miejskim NBP w Warszawie.

Otrzymana wpłata traktowana będzie jako zamówienie.

Należy zaniechać wysyłania zamówień i zawiadomień o dokonaniu wpłat. Rachunki wystawiane nie będą.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji w terminie do 15 dni po otrzymaniu następnego numeru.

ODBIORCA

Druk. PWPW, Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 8545-58-16.500. A-12.